

KS. AUGUSTYN ECKMANN

MULIER FORTIS DOCTA SAPIENS

Minęło sto lat od urodzin prof. Leokadii Małunowiczówny i trzydzieści lat od Jej śmierci (* 7 VII 1910 – † 1 V 1980). Jej przyjaciele, uczniowie i uczniowie uczniów z różnych środowisk akademickich postanowili uczcić tę rocznicę kolejnym tomem „Roczników Humanistycznych”, zeszyt 3: Filologia klasyczna. Tematyka zeszytu jest różnorodna, wieloaspektowa, bo bogate było życie i szerokie zainteresowania Profesor Leokadii Małunowiczówny. Trzydzieści ostatnich lat swego życia przepracowała w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, wcześniej w Toruniu, dokąd przybyła z Wilna. Zmarła w ostatnim roku swej pracy zawodowej. Z jej notatek wynika, że stale myślała o śmierci, świadoma wielkiej odpowiedzialności przed Bogiem z wykorzystania czasu. *Carpe diem* było dla niej przypomnieniem, by wykorzystała każdą chwilę dla lepszego służenia Bogu. Swój *καρὸς* służby wykorzystała znakomicie we wszystkich okresach swego – delikatnie mówiąc – niełatwego życia, czego można dowiedzieć się ze wspomnień o niej bliskich Jej osób i z własnych Jej notatek zamieszczonych w XIII tomie *Chrześcijanie*, wydanym pod redakcją biskupa Bohdana Bejzego (Warszawa: ATK 1984).

Długa droga, jaką przebyła Pani Profesor z Wilna poprzez Toruń do Lublina, długa w czasie i przestrzeni, zarazem bogata w różnego rodzaju doświadczenia i cierpienia, przygotowywała ją do pracy w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Na Uczelni umiała łączyć zaangażowanie dydaktyczne, naukowe i organizacyjne.

Nader ważna była dla Niej praca z młodzieżą, miała na uwadze zarówno poszukiwania naukowe, jak i wychowawcze, kształcenie umysłu, ale i charakteru. Spod jej ręki wyszło wielu filologów, ludzi uczonych i dydaktyków. Pod

Ks. prof. dr hab. AUGUSTYN ECKMANN – dyrektor Instytutu Filologii Klasycznej KUL, kierownik Katedry Literatury Wczesnochrześcijańskiej; adres do korespondencji: Al. Raclawickie 14, 20-950 Lublin; e-mail: augustyn.eckmann@neostrada.pl

jej kierunkiem powstało wiele prac magisterskich z dziedziny antyku chrześcijańskiego i starożytności pogańskiej opartych na źródłach greckich bądź łacińskich. W tym okresie naszych dziejów przez długie lata jej seminarium magisterskie było jedynym w Polsce, na którym pisano prace z literatury wczesnochrześcijańskiej. Doświadczenie dydaktyczne zaowocowało też opracowaniem podręczników oraz publikacjami poświęconymi dydaktyce.

Drugim kierunkiem oddziaływania Pani Profesor była praca badawcza. Najwięcej publikacji poświęciła pismom wczesnochrześcijańskim. Przede wszystkim interesował ją rozwój myśli chrześcijańskiej i relacje między kulturą pogańską a chrześcijańską, począwszy od pracy magisterskiej pt. *De ara Victoriae in curia Romana quomodo certatum sit* (Wilno 1937). Za pracę tę otrzymała nagrodę naukową Senatu Akademickiego Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie i dzięki tej publikacji przyznano jej również stypendium zagraniczne z Funduszu Kultury Narodowej na studia w Rzymie, gdzie studiowała w Pontificio di Archeologia Cristiana, uzyskując w 1939 r. stopień bakałarza. Dorobek naukowy Pani Profesor jest bogaty, ale nie wszystkie jej prace ujrzały światło dzienne, ponieważ żyła w czasach, kiedy nie zawsze można było wszystko ogłaszać drukiem, stąd niektóre Jej prace badawcze czekają wciąż na opublikowanie.

Profesor Leokadia Małunowiczówna była nie tylko dobrym dydaktykiem i znakomitą uczoną, ale także człowiekiem o ogromnej pasji działania. Jej zaangażowanie w życiu uniwersyteckim nie ograniczało się do Filologii Klasycznej czy Wydziału Nauk Humanistycznych, ale rozciągało się na całą Uczelnię. Przewodniczyła różnym Komisjom. Wiele dobra dla Uniwersytetu czyniła z własnej inicjatywy, z potrzeby serca. Bardzo angażowała się w sprawy Towarzystwa Przyjaciół KUL, była członkiem jego Zarządu Głównego. Była także członkiem Towarzystwa Naukowego KUL, w którym również ogłaszała drukiem swoje liczne prace. Można powiedzieć, że była osobą, która mogła podjąć się każdego zadania. Stąd też w publikacji poświęconej Jej pamięci, ku upamiętnieniu Jej setnych urodzin, trzydziestu lat pracy w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i trzydziestu lat, by posłużyć się określeniem błogosławionego Jana Pawła II, od przejścia do domu Ojcu, są autorzy z wielu środowisk, piszący na różne tematy, bo i ona żyła w różnych środowiskach i podejmowała różne tematy.

Autor natchniony pyta: „Mulierem fortem quis inveniet?” (Prz 31, 10). Kobieta dzielną znalazły i doświadczyły Jej wielkości trzy uniwersytety: Stefana Batorego w Wilnie, Mikołaja Kopernika w Toruniu i Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II w Lublinie.